GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Catalunya s'acaba

Opinió | 08/06/2026 | 12:57

L’impacte de la immigració, la transformació demogràfica i el futur de la identitat catalana tornen al centre del debat polític i social del país

Dintre de 200 o 300 anys, a tot estirar, els catalans ja no existirem. No ho dic jo; ho deia Toni Cruanyes en el llibre que va publicar el 2013, 'Un antídot contra l’extrema dreta', guardonat l’any anterior amb el Premi Octubre d’Assaig.

El presentador estrella de TV3 advertia d’una «revolució demogràfica» al vell continent i explicava que «si no canvia la taxa de natalitat dels alemanys, el 2300 desapareixeran com a poble».

Si els alemanys, que són 83 milions i disposen d’un estat propi dins la Unió Europea, ho tenen tan complicat, imaginin-nos a nosaltres, que en som vuit milions i no hem passat de comunitat autònoma.

A mi em va semblar un bon toc d’alerta. Fins i tot malgrat el títol. Després, durant el procés, va

emmudir. Almenys pel que fa a aquestes qüestions. No hi va tornar a insistir.

Era el presentador del TN Vespre i estava pendent d'altres prioritats. És conegut que la seva parella havia estat alt càrrec i posteriorment diputat d'Esquerra Republicana. De fet, ha acabat exercint de cap de gabinet a l'Ajuntament de Salt, governat per aquesta formació.

Durant aquella època es percebia una certa proximitat ideològica. Jo mateix li'n vaig detectar algunes. Com quan va afirmar en un Telenotícies, el maig del 2017, que els bisbes catalans estaven a favor del referèndum.

No era cert. Estaven a favor que fossin «escoltades les legítimes aspiracions del poble català, perquè sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional», segons el comunicat oficial. Però això no equivalia exactament a donar suport al dret a decidir. Era el llenguatge habitualment ambigu de l'Església. Potser per això ha perdurat durant dos mil anys.

Tot això ve a tomb perquè, coincidint amb la visita del Papa, La Vanguardia va publicar divendres passat un anunci a pàgina sencera signat per nombrosos polítics catalans.

Entre d'altres: Pere Aragonès, Ernest Benach, Laura Borràs, Joan Ignasi Elena, Anna Erra, Carme Forcadell, Núria de Gispert, Oriol Junqueras, Artur Mas, Carles Puigdemont, Jordi Pujol, Josep Rull, Quim Torra, Roger Torrent i Jordi Turull. Tots, dedueixo, de missa.

Em va cridar especialment l'atenció un paràgraf. Aquell que assegurava que «Catalunya no ha estat mai un país que hagi aixecat murs. Ans al contrari, és un país d'acollida». «Milions de persones —afegia— han trobat un futur millor per a elles i les seves famílies, esdevenint els nous catalans i ara, els novíssims catalans».

Aquí hi torno a veure l'error de sempre. Malament rai si insistim en el concepte de «terra d'acollida», perquè sovint es tradueix en missatges de portes obertes: papers per a tothom, refugees welcome, «volem acollir» i, per descomptat, la regularització extraordinària a la qual han donat suport Junts i Esquerra.

No em cansaré de repetir-ho: la responsabilitat d'aquesta regularització recau principalment en Junts per Catalunya, que reclamava competències en immigració amb la voluntat de frenar l'ascens d'Aliança Catalana.

Pedro Sánchez, però, els va acabar fent una jugada política. Com que també necessitava els vots de Podem, el partit d'Irene Montero va posar condicions: d'acord, però abans calia aprovar aquesta regularització. A més, no seran 500.000 persones, com sovint es diu. Segons els seus detractors, la xifra real podria ser molt superior si es tenen en compte els familiars i descendents.

Esquerra tampoc no s'hi ha oposat. Tot i l'impacte que aquesta mesura podria tenir sobre la llengua catalana. Ans al contrari. Hi ha qui considera que el partit manté una estratègia orientada a captar el vot d'origen magribí. Una línia que alguns situen en el fitxatge de la diputada Najat Driouech.

També és coneguda una frase de Pere Aragonès, aleshores president de la Generalitat, durant una visita a la comunitat islàmica de Martorell: «No cal que us integreu».

Per les xarxes socials —jo ho vaig veure al perfil d'Oriol Gès, secretari d'Organització d'Aliança Catalana— també ha circulat un vídeo d'un imam de Manresa que, en castellà, animava els aproximadament 6.000 magribins de la ciutat a mobilitzar-se en les pròximes eleccions municipals.

«Somos muchos en Manresa y sois muchos votos», afirmava. «Y si vamos a votar, podemos desequilibrar estas elecciones», afegia, apel·lant a l'«interés de nuestra comunidad islámica». «Y ganar estos partidos que tanto nos odian», insistia.

L'alcalde de Manresa, el republicà Marc Aloy —que governa amb el PSC i Impulsem Manresa— va iniciar la seva intervenció amb un «Salam aleikum» i va assegurar que estava «molt content d'estar aquí amb vosaltres» durant la celebració de la Festa del Xai.

Tot seguit, va agrair a la comunitat que «ens hàgiu tornat a convidar» perquè «sou Manresa, sou catalans», malgrat provenir de «tot aquest gran món musulmà».

Posteriorment va insistir que Manresa és «una ciutat d'acollida», amb un 20% de població immigrant i una convivència que va qualificar de «fantàstica». També va condemnar un recent acte de presumpta islamofòbia contra quatre dones musulmanes, però no va fer referència a altres episodis de conflictivitat que han marcat la ciutat en els darrers anys.

No debades, a França el vot d'origen magribí va tenir un paper rellevant en les eleccions presidencials del 2022, especialment en el suport a Jean-Luc Mélenchon.

Actualment, a Catalunya hi viuen prop de dos milions de persones nascudes a l'estranger o d'origen estranger, de les quals aproximadament 600.000 serien d'origen magribí. Les xifres exactes són difícils de determinar, ja que els immigrants irregulars no consten als registres oficials, els nacionalitzats deixen d'aparèixer com a estrangers i els seus descendents ja formen part de les estadístiques generals de població.

Són plenament integrables? Aquesta és una de les preguntes que divideixen el debat públic. Recordem que l'exconsellera Tània Verge va sancionar Sílvia Orriols amb 10.000 euros per unes declaracions en què afirmava que l'islam era incompatible amb Occident.

El que sembla indiscutible és que la immigració ha tingut un impacte en la convivència, l'educació, la sanitat i l'estat del benestar. També ha alimentat el debat sobre la seguretat ciutadana, especialment arran de l'augment de determinats delictes i episodis de conflictivitat social.

El Papa té previst visitar Can Brians. Jo preferiria que passés per barris com Ca n'Anglada, la Florida o Llefià. Hi podria observar de primera mà com han evolucionat alguns entorns urbans de Catalunya durant les darreres dècades.

Però que hi anés amb prudència. L'última vegada que vaig visitar el primer d'aquests barris, no fa gaire temps, em van llançar una llauna de Coca-Cola. En alguns carrers, fer fotografies no és una tasca senzilla. Hi ha zones que molts veïns consideren degradades o difícils. Barris que rarament apareixen a la TV3 de Toni Cruanyes, tot i trobar-se a pocs quilòmetres de distància. Potser és més fàcil anar a Canàries o a Lesbos per explicar el drama de la immigració que no pas mirar què passa a casa nostra.

Autor: Xavier Rius

https://gironanoticies.com/noticia/297539-catalunya-sacaba.htm